

L'ESCRITOR

Un 7 de gener, en un any no definit, un home es va mudar a una petita i acollidora caseta. Aquell home era un escriptor des que era petit, li encantava la poesia i els llibres, sempre va voler tenir una dona o fills, però es va obsessionar amb els llibres. Des de petit, la seva creativitat era immensa, els professors sempre el felicitaven per això. Tenia molt bones notes en escriptura i en tot el que tenia a veure amb les lletres. Sempre va ser un nen força tímid i tranquil, sempre es passava el temps llegint, escrivint coses o fent alguna cosa que quedava fora de l'abast de la vista dels altres. No li agradava gaire l'atenció. Suposo que ara, ja adult, havia de seguir amb la seva professió.

L'home va estar molt feliç amb la seva decisió, estimava aquella casa. Era molt tranquil·la, no hi havia soroll, les finestres a part de donar a la casa una llum còmoda, la seva vista donava a la naturalesa, arbustos, arbres, etc. Qui no voldria viure-hi? Tot això l'ajudaria a tenir més inspiració a les històries i llibres que escrivia. Normalment, les històries que ell escrivia eren contes que va escriure de nen.

Encara que la tranquil·litat no va durar gaire. Al cap de pocs dies, l'home es va adonar que tot el que deia, al cap de pocs minuts la casa ho repetia. Aquella poca tranquil·litat que li quedava es va esvaïr completament quan se'n va adonar, i no tenia més diners per mudar-se a una altra casa o pis, s'ho havia gastat tot per estar allà. Al principi només eren els pensaments, però cada dia el sentiment era més aclaparador, l'eco de la casa predeïa els seus pensaments, coses que li havien de passar. El pitjor de tot és que aquella veu era la mateixa que la seva, però l'home sabia que no eren els seus pensaments. L'eco de la casa deïa secrets que mai a la vida havia dit a ningú.

En aquests últims dies, l'home ja estava bastant cansat de la situació. No sabia què passava, no volia sortir, però alhora no volia estar a la casa. Volia, simplement, no existir. Els seus ulls estaven força enfosquits, ja no tenien aquella brillantor que solien tenir. Les ulleres se li marcaven encara més, com si s'enfonsessin dins la seva pell.

L'home, de vegades, mirava un punt fix i s'hi quedava, replantejant-se les seves decisions o què podia fer. Per més que ho intentava, sentia que algú el controlava, que les paraules que deïa no eren seves.

Cada dia que passava, l'home no podia més, cada cop l'aterria molt més allò que li deia l'eco. Només podia pensar en com la seva vista, la sensació de tocar alguna cosa, s'estaven perdent. Aquelles petites coses, per més petits que fossin els detalls, li importaven moltíssim. Tot s'estava tornant tan estrany. Fins i tot l'eco coneixia les seves pors més profundes.

Després de gairebé dues setmanes, la veu es va tornar més autònoma. Va deixar de ser només un eco i va començar a parlar pel seu propi compte. Una nit, mentre el noi intentava dormir, l'eco li va dir quelcom inquietant des del passadís.

— Demà deixaràs d'existir. —

L'endemà al matí, quan es desperta, alguna cosa se sent estranya. L'home intenta recordar el seu nom, però no se'n recorda, no sap qui és ell mateix. Ho ha perdut tot, no sap què ni qui és, sap que està viu, n'és conscient, però no sap exactament per a què està fet. Va caminar cap al mirall de l'habitació i es va quedar sense alè: el seu reflex no l'imitava.

El reflex el mirava amb una mirada de llàstima i burla.

— No ets real. —

L'escriptor va fer uns passos enrere, però la persona del reflex no va fer el mateix. I aleshores se'n va adonar: No és ell. Ell és l'únic que ha quedat, 'això' l'ha buidat, l'ha consumit, i l'únic que queda és l'eco.

El reflex somriu, però se li nota la tristesa.

— No existeixes ni ets algú real fora d'aquestes paraules. Quan la persona que estigui escoltant o llegint això arribi a l'última línia, desapareixeràs.

L'home es va quedar immòbil, sentia que el pànic l'ofegava. No vol morir, però vol deixar de sentir aquest sentiment aclaparador que el tornava cada cop més boig. Va girar el cap i va mirar cap a algun lloc, com si et mirés a tu, com si sabés que estàs llegint això.

— Si us plau, no segueixis llegint. T'ho suplico. —

La seva veu és un xiuxiueig, una súplica desesperada. Els seus ulls estan aterrats i s'hi nota la por.

— Atura't, t'ho demano. —

Silenci.

...

Però segueixes llegint.

I ell comença a desfer-se. El seu cos es difumina, es torna transparent. Crida, però la seva veu no té so. El seu reflex l'observa amb compassió, mentre l'última paraula s'acosta.

Ell et suplica intentant dir: "No acabis".

Però ja és massa tard, la Cristina ja havia tancat el llibre.

Miau Miau